

וכאשר מדובר על יבוא, מוכן שהכוונה היא כראש ובראשונה להוליווד ולסוכניה. **הדראקון האמריקאי** - ככלל הדראקון המטיל אימתו על כל שטחי החיים בארגנטינה. למה לעבוד אם אפשר לייבא? זו הסיסמה שהטילה את ארגנטינה, לדעת רבים, אל תוך המשבר הכלכלי החמור ביותר בתולדותיה, וההון בסריתו כסף קל, הלהיט הקופתי הגדול ביותר של ארגנטינה, המתאר כלגלגנות צורכת את התדרדרות המשק שם (ישראלים, נא ללמוד את הלקח). זה מתנגב בין השיטין כסרט כמו לשוב, שבו נציג של חברה אמריקאית בא לסגור מיפעל ארגנטיני לא רנטאבילי. אבל לא צריך לטעות, זה לא שיגעון של אנשי הקולנוע בלבד, המתוסכלים, כמו ככל מקום בעולם, מול הענקים מקאליפורניה. זו גם התגובה של האיש בחוב, שהחל לתפוס ששחיתות, כסף קל ורווחים מן השמיים. גם להם יש מחיר, ואפילו כבר.

עם זאת, התיקווה, לפחות בקולנוע, עדיין קורצת מכיוון ארצות-הברית. כאשר צריך

חבל שמאכס

דוגן חוזר!

מאכס דוגן חוזר (דקל, תל-אביב, ארצות-הברית) - מאז פרק ב, החליט ניל סיימון לקחת את עצמו ברצינות באורח משוע. האיש נחוש בהחלטתו לעשות דרמות עם רגעים קלילים. ומה שיצא לו, הן בדיחות תפלות בתוך עלילות לא אמיתיות; כולן על בני מישפחה מנוכרים. המגלים זה את זה מחדש. זה מה שקורה גם כאן. מאכס דוגן הוא עבריין לשעבר, אשר גנב הון מן המאפיה, כדי להעניש אותה על שגנבה ממנו. הוא מופיע שוב בחיי בתו - מורה מבולבלת ואם לנער מתבגר - אחרי שלא ראה אותה 29 שנה, ומנסה לרכוש את לבה בעזרת הממון הרב שבמזודתו, ממון שאינו יכול לשמש אותו בין כה וכה. מפני שנותר לו רק זמן קצר לחיות. אחרי כל זה דבר כבר לא יכול להפתיע; לא העובדה שהאב אכן קונה את לב מישפחתו בשפע מתנות; לא מפקח המישטרה התמים, המאוהב עד כדי כך במורתו. שאינו צורה מייד חמס; לא בעולם המשע המפגר בשיכלו. שאינו מעלה על הדעת שהמקום הטבעי ביותר לאדם, המחפש מיפלט, הוא היק מישפחתו.

מארשה מייסון ודונאלד סאטרלנד: במגפי עופרת

רוס מנסה להלביש אל הסיפור. הוא ניחן בקלילות של מיה נעולת מגפי עופרת.

שלא כדרך רוב סירטי סיימון, הסיפור הפעם לא הגיע לבד דרך בימות ברודוויי. ואולי זו הסיבה שהגיע לבד. כי אילו הוצג כך בתיאטרון, היו בוודאי מבהירים לסיימון כבר מזמן, כי חבל לבזבז על מאכס דוגן משאבים.

מארשה מייסון, רעייתו-לשעבר של ניל סיימון, התרגלה כבר לתפקידי צחוק ודמעה בגרוש, אבל שחקנים כמו דונאלד סאטרלנד (השוטר) או ג'ייסון רובארדס (מאכס דוגן), ראויים לגורל טוב יותר. אשר לכל המימד האגדתי, שהבימאי הרברט

לא מעורר

תיאבון

המשימה הסופית (בן-יהודה, תל-אביב, קנדה) - מפני הסרטים לא שמעו כנראה על הנשיא רגן ועל קץ הדטנט. אחרת, לא היו דולים מתהום הנשיה את הסרט העלוב הזה. בן שלוש השנים, שבו עוד היה מישהו שחשק בגוויה הזאת.

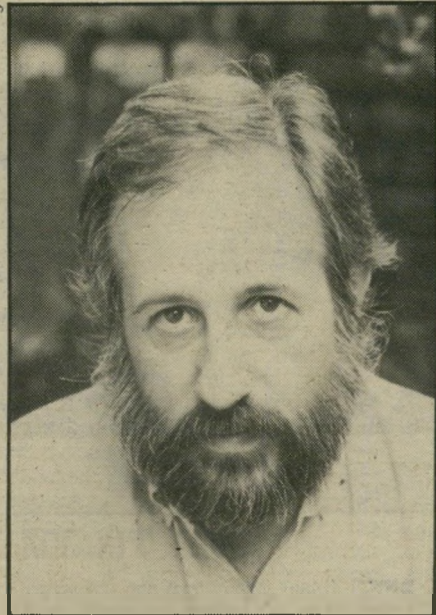
צריך לומר ששום דבר בסרט הזה אינו מעורר תיאבון לראותו. הגיבורה היא כתבת טלוויזיה אמיעה, מסורה, מכורה לעקרונות הצדק, מן הסוג שרואים רק בסרטים. היא נוסעת לרוסיה, כדי לראיין את מזכיר המפלגה. שם היא מתאהבת באיש הרדיו והטלוויזיה הרוסית, טיפוס מבחיל שהוא בעצם קומיסאר לענייני אינפורמציה. היא מתוודעת למדענית שרצה להגניב סודות על מחקר בלתי-אנושי למערב, ומגשט את נכדתה של המדענית, ששני הוריה נהרגו בתאונה, והיא עצמה חולה במחלה אנושה, שרק ניתוח בלוסי-אנג'לס יכול להציל את חייה.

מאחר שהכתבת היא מתאבדת מלידה, וגם לא איכפת לה לפספס את הסופו העיתונאי הנדיר שהוצע לה (ראיון עם מזכיר המפלגה), למען מטרת הומניטריות נשגבות, היא מסתבכת בכל הפלוטרים האפשריים, מזל שזה רק סרט, והכל מסתדר על הצד הטוב ביותר. מה עוד שהרוסיים אינם עם

ז'נבייב בוזילד ומייקל יורק: אהבה לקומיסאר

חכם כל כך, ואפשר להערים עליהם בקלות יחסית. מייקל יורק נראה נבוך ומבולבל, בתפקיד הקומיסאר שובר הלבבות, הראשי, רק כדי לרצות את בעלה, הבימאי פול אלמונד. אבל אחרי סרט כזה, צריך או להתגרש, או להחליט חגיגת שאסור לשלב קארירות בחיי הנישואין.

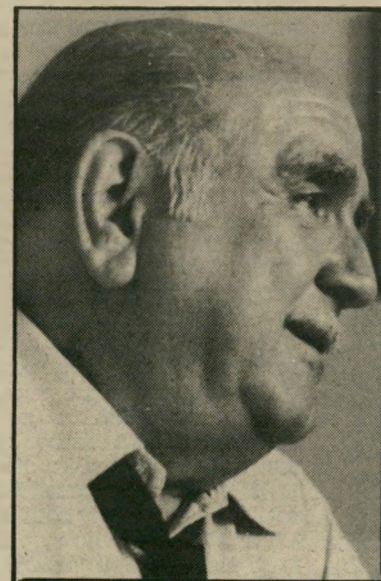

בימאי אדולפו אריסטריאן מתח בלי פוליטיקה?

כמיליון צופים, כדי לכסות השקעה של סרט ממוצע ולגשת להפקת הסרט הבא (תוך התחשבות כירידת ערך המטבע), כאשר מחיר של דולר אחד לכניסה בבתי-הקולנוע עדיין נחשב יקר למדי, וכאשר שליש בקושי, מן הסרטים המעטים המופקים כיום, מכסים את הוצאותיהם, ברור שצריך לחפש מושע מן החוץ. אוליברה ואזאלה מתכוננים לשתף פעולה עם רוג'ר קורמן האמריקאי, ולשכנע אותו שישקיע בסרט שלהם, על צפון-אמריקאים כאחת ממדינות אמריקה האטנטיות. אריסטריאן כתב עתה תסריט לחברת פוקס. הקטור אלטריו, מן השחקנים המפורסמים ביותר של המדינה לא חזר לשם, אחרי שנות גלות מאונס, למרות שעתה אינו מוחרם עוד, והוא מעדיף לחיות בספרד, שם הפרנסה נוחה והמישטר רגוע.

קולנוע של מהגרים. התעשייה כולה עוברת עתה, כמו המדינה, תקופת מעבר. הכל מקווים שראול אלפונסין יצליח להחזיר את הרמוקרטיה למדינה, ואז אפשר יהיה לעבור בחפזיות. אבל גם אז לא נפתרו עדיין כל הבעיות. ראשית, האינפלציה עדיין בעיצומה, והיא מקשה מאוד על הפקת סרטים. שנית, ארגנטינה עדיין מחפשת את הקולנוע הלאומי שלה. אנחנו מדינה של מהגרים ומשום כך הקולנוע שלנו דומה מאוד לקולנוע שבא ממדינות אחרות, מסביר א'אלה. סרטי שלו מוכרים לעתים את הניאיריאליזם (החסדר) ולעתים את הסארקזם הציני של פיאטרו ג'רמי (כסף קל). פעם, כאשר דיברו על קולנוע ארגנטינאי, התכוונו למולדראמות עוות או לסרטי טאנגו, מוסף אוליברה, היום, טאנגו יצא מן האופנה, אבל שום דבר עוד לא תפס את מקומו בקולנוע.

היהודים הם כמובן קיימים בתעשייה. איך יתכן אחרת? אבל משום מה, כאשר פוגשים אותם, (ואם אכן יבואו כל האנשים המוכרים בכתבה זו כפי שהבטיחו, לישראל תהיה הודמנות לדבר עמם שוב), נרמה שמה שמעסיק אותם זה עניין ארגנטיני, הרבה יותר מעניין יהודי. חוה ריד קוהן היה פעם בארץ, לפני 20 שנה, הוא אפילו חשב לעשות סרט על החיים בקיבוץ, מוסד שנראה לו כאחד האכספרימנטים התכתיים המרתקים של המאה שלנו. אבל באותה התקופה

בימאי פרנאנדו אזאלה על הסנובים העשירים

מארגנטינה, מכרי שיתייחס, למשל, לגל האנטישמיות הגוברת במהירות. **איומים טלפוניים.** מאין תבוא התיקווה? יש מקווים שמן הטלוויזיה, שחקן בשם רודולפו ראני מספר על סידרה בשם רוג'רו, משהו נוסח לו גראנט עם הרבה יותר פטפטים והרבה פחות פעילות, אבל הגיבור, עיתונאי, חוקר כל הזמן פרשיות שמטרידות את הציבור הארגנטיני מרי יום, עד כדי כך מטרידות שהתסריטאית המקורית, היהודיה אידה כורטניק, העריפה להתפטר אחרי שקיבלה סידרה של איומים טלפוניים על חייה, אם תמשיך לכתוב את התסריטים.

הוסבר לו שאין שום גורם בארץ שמסוגל להרים תוכנית כזאת, והיום הוא לא נשמע נלהב במיוחד לשוב לרעיון הישן.

דויד ליבסיק, שביים את לשוב, נראה מוטרד הרבה יותר מן הירידה של הארגנטינאים

תדרוך

חובה לראות

תל-אביב - חג שמח מר לורנס, יול גיבור מקומי, דנטון, ימים של עופרת. **ירושלים** - חוזה השרטט, חג שמח מר לורנס.

תל-אביב

*** יול (מוסיאון, תורכיה) - חמישה אסירים יוצאים לשבוע חופשה, כאמצעות ביקוריהם אצל המישפחות נחשפת תמונה עגומה, כואבת, אנושית ועצובה מאוד של החברה התורכית הסריט: אילמו גונאי. **דנטון** (גורדון, צרפת) - הפולני אנוזי ואידה משחזר פרק מן המהפיכה הצרפתית, כדי להרגים עד כמה חסרות תיקוות

הן המהפיכות, המנסות להגשים אידיאלים נשגבים, שאינם עומדים במיבחן הנתונים של המין האנושי. סרט תיאורטי, מורכב ומרתק.

*** **גיבור מקומי** (לב 1, אנגליה) - כפר סקוטי קטן מוכן למכור את עצמו לחברת ענק אמריקאית, המתכוננת להקים במקום נמל נפט, אולם רק תמורת המחיר הגבוה ביותר. קומדיה חביבה וטובת-לב של ביל (נערתו של גרגורי) פורסית.

*** **חג שמח מר לורנס** (פאר, אנגליה-יפן) - עימות בין המיורח והמערב במחנה שבויים יפאני, במילחמת-העולם השנייה.

*** **ימים של עופרת** (לב 2, גרמניה) - שתי אחיות - אחת עיתונאית פרוגרסיבית, והשניה טרוריסטית מסמלות את הקרע שחל בדרך הגרמני אחרי הבימאי פיטר גרינאוואי למסה המתלבט בכעיות מצפוניות ואינו מוצא פתרונות. בימיו: מרגרתה פון טרוטה.

ירושלים

*** **חוזה השרטט** (בנייני-האומה, אנגליה) - מותחן שעלילתו מתרחשת במאה ה-17, הופך בידי הבימאי פיטר גרינאוואי למסה מעוצבת להפליא על משמעות האמנות ככלל והקולנוע בפרט.

*** **בושחקי מילחמה** (אדיסון, ארצות-הברית) - נער מתוחכם חוזר לתוך המחשב של הפנטאגון ומשחק עימו מישחקים העשויים לגרום מילחמה גרעינית. עוד אוהרה מפני מה שאנו עלולים לעולל לעצמנו, מעשה יריו של הבימאי ג'ון באדהס.